

i Stockholm indgået den som bilag optrykte overenskomst, og foranstående lovforslag har til formål at skabe hjemmel for de vedtagne ændringers gennemførelse. Med hensyn til de enkelte ændringer bemærkes:

ad artikel 2:

Som foran nævnt bestemmer denne artikel i dens hidtidige affattelse, at om lysning og vielse gælder loven i den stat, for hvis myndighed ægteskabet indgås. Når der tales om lysning, sigtes der ikke alene til spørgsmålet om, hvorvidt der overhovedet skal foretages en kundgørelse om det påtænkte ægteskab, og på hvilken måde sådan kundgørelse skal finde sted, men der sigtes også til de regler, der gælder om den forudgående prøvelse af, om ægteskabsbetingelserne er til stede.

Denne regel bibeholdes, således at brudefolkene altid kan lade lyse i det land, hvor ægteskabet agtes indgået. Da ordet „lysning“ efter almindelig dansk sprogbrug kun omfatter den publikation af det forestående ægteskab, der skal finde sted, før vielsen kan foretages, har man ændret teksten, således at det tydeligt fremgår, at ordet „lysning“ i konventionen anvendes som omfattende tillige fremgangsmåden ved de borgerlige myndigheders prøvelse af ægteskabsbetingelsernes tilstedeværelse.

Som ny regel indføres i artikel 2, 2. stk., en bestemmelse om, at lysning — derunder prøvelse af ægteskabsbetingelserne — i vielseslandet ikke kræves, hvis lysning er foretaget i et af de andre nordiske lande, og denne lysning stadig har virkning. Herefter kan brudefolkene med et lysningsbevis, der er udstedt i et af de nordiske lande, gå direkte til vielsesmyndighederne i et af de andre lande. Der er dog gjort den indskrænkning i reglen, at den kun gælder, såfremt der ved prøvelsen af ægteskabsbetingelserne i lysningslandet er anvendt samme lov, som ville være blevet anvendt i vielseslandet, hvis ægteskabsbetingelserne var blevet prøvet der.

Eksempelvis kan nævnes, at to svenske statsborgere, der har ladet lyse i Sverige og rejser til Danmark for at indgå ægteskab, kan blive viet her uden ny lysning, idet ægteskabsbetingelserne i Sverige er prøvet efter svensk ret, og det samme ville i henhold til konventionens artikel 1 have været tilfældet her, hvis ægteskabsbetingelserne

skulle prøves her. Har en dansk statsborger, der har været bosat i Sverige i mindre end 2 år, og en svensk statsborger ladet lyse i Sverige, kan de blive viet her uden ny lysning, da ægteskabsbetingelserne i Sverige er prøvet efter dansk ret for den danske parts vedkommende og efter svensk ret for den svenske parts vedkommende, og det samme ville være tilfældet her i landet, hvis ægteskabsbetingelserne skulle prøves her.

Som eksempel på et tilfælde, hvor en lysning, der er foretaget i et af de nordiske lande, ikke afgiver grundlag for vielse i et af de andre lande, kan nævnes det tilfælde, at en dansk statsborger i mere end to år har været bosat i Sverige og i Sverige ladet lyse til ægteskab med en svensk statsborger i den hensigt at lade vielsen foretage her i landet. Her vil ægteskabsbetingelserne ved lysningen i Sverige være prøvet efter svensk ret for begge parter vedkommende, medens de for den danske parts vedkommende her i landet ville være at prøve efter dansk ret. Uden for konventionen falder tilfælde, hvor parterne har statsborgerret i samme land og ønsker vielsen foretaget i dette land.

ad artikel 7 og 9:

Konventionens artikel 7 er sålydende:

„Spørgsmål om separation eller skilsmisse mellem statsborgere i de kontraherende stater afgøres i den stat, hvor begge ægtefæller er bosat, eller hvor de senest har været bosat samtidig og en af dem fremdeles er bosat.

Kan sagen ikke efter første stykke afgøres i nogen af staterne, eller skulle afgørelse om separation, eller skilsmisse på grundlag af separation, mellem ægtefæller, som ikke er finske statsborgere, efter første stykke træffes i Finland, kan afgørelsen træffes i en stat, hvor en af ægtefællerne har statsborgerret.

Skilsmisse på grundlag af separation kan altid meddeles i en stat, hvor begge ægtefæller har statsborgerret.“

Artikel 9 har følgende ordlyd:

„Ved de i artiklerne 7 og 8 nævnte afgørelser anvendes i hver stat den der gældende lov. Afgørelse om deling af formuen og om skadeserstatning træffes dog altid efter den lov, som ifølge artikel 3 er bestemmende